

olid tulemas, pistasid Wenelaesed oma laetwadega rutustesse minema. Tooreidlaesed ja Metsapoolased olid nüüd kimpus, saatsid saadikuid Olija piiskopi juure, lubasid ja palusid rahu. Albert wöötis neid pahaste vastu ja taples föiwaste nendega, neile meelete tulodes, mis paha ja furja nemad jo teinud, et nemad mitu ja mitu korda rahu lubanud, aga ika lubamised valeks jäinud, et nemad ka palju furja oma wanemale Kubele teinud, ja seda ükene sellepäraast, et tema riisti-inimeseks saanud, wiimaks ütles weel, et tema taha niijugustega fui nemad, mite enam rahu teha. Kurwa meelega läässid saadikud nende sõnu, metega tagasi. Teisikorda katsusid weel usku ja saatsid teisi saadikuid, kes wäga ärdaste piiskopi palusid andeks anda ja lepida, lubasid töveste ja kindlaste rohu pidada ja riisti-usu öpetajaid vastu wöitta. Piiskop soowis selle peale wiimaks rahu teha ja saatis ka ueste öpetajaid nende Maale. Metsepooke maa-ponnas sai pea esimene kirik Saleisa kohal ehitatud. Tooreida maakonnas öpetas Alabront, selle jutlust Jumal wäga õnnistas, et ka seal pea Kubosalu kohal kirik sai ehitatud ja mõne aega pärast weel teised kirikud sa peagu föik wanemad Tabreli linnas riisti-usku heitsid.

«Est aecast ei ole enam mite riisti-usu vastupane-
misest Lüwi rahva poolt kuulda, ja nemad said aega mõõda föik riisti-usulisteks. Nüüd on weel jutustada,
kuida fa Eestlaesed riisti-inimesteks said, oga seda peame
teiseks fortaks jäätma ja kirjutame sellepäraast seia alla:

(joob poolte.)

— 31 —
Mälestus Jüri istus püha pääro õhtu usse ees ja öpis wiendama pahve, oga ei tahtnud kogoniste mite tema pähba hafada, sest et temal wäga wisa pea oli. Tema pilsoja, Peedi Pridu, nagi seda seal istuvad, lipotatud kirsi konti näpu wahelt vastu. Jüri silmi ja pistis pea riinna peäl joossma. Jüri jääi wakka istupia ja ütles ise enese vastu: „Ob kuida se minu peale oskas! Oleks mo siim mite sul must wörjutatud, ta oleks nüüd veast wäljas olnud! Ob seda Jumala armu!“ Siis wöötis tema selle marja konti maast ülese, keerutus näpu wahel ja katus teda igalt poolt ja pani teda wiimaks wesii tasku. Siis hafas jälle uette peale öpima: „Sest et meie iga pääraa palju patu teeme ja selget nuhlist teenime, siis tahame ka meie südamest andeks anda ja heal meeles head teha nesse, sed meie vasta ellipad.“ Wahel tema pühbis jälle särki-käisega silma suivols, sest et ta walu läbi wet joossis.

Nädal välrost juhtus Jüri oma fät weddi tasku pistma ja leidis selle kirsi konti ja mõtles, „mis ta siin teeb?“ ja pani teda mulda rohu aeda nagu erne-iwalest. Ja et se Jumala tahimine nenda oli, idenes tema, töüs ja kaswas iga aasta peaagu lüünra pukuse förzemals. Kord katus Jüri noore puu ja painutas teda taska fätte wahel ja mõtles: „Kasen ma sind kasvado, kusda ise tabad, siis nad niijuguseks, kui Peedi Pridu poolis on, kellest rahmos üleb, et tema jalad tagant ülese lööb, nagu noor täi, kui tema märoga loutast wäija peaseb. Mina tahan sinuga teisite teha! — Jüri läts koolmeistri juure, kes uori puid niisomuti heoste mõistis kasvatada, kui poisa, ja palus teda, tema juure tulla. Koolmeister wöötis nuga fätte ja leivas peält ladva üsna maha, niisomuti föik liig-wöösid, mis alt ja förwalt idusid, et paljos neor fänd seisma jää, ja poolis hea sugu kirsi marja puu oksa, mis tema moissa